

Årsberetning i valgmenigheden, torsdag den 23. marts 2023.

Nu vil jeg så sige lidt om, hvor vi er, nu, hvad der har fyldt det sidste år, - og hvilke tanker, vi kan have til fremtiden, - set ud fra mit præstearbejde.

Vi er en valgmenighed, hvor vi hver især har mange forskellige grunde til at være med.

Her er en forskellighed i alder, i interesser, og i forholdet til det at gå i kirke.

Og det hele danner tilsammen den valgmenighed, vi er lige nu.

Den er anderledes end den var for 20-30 år siden. Det er ikke bare en selvfølge, hvad det vil sige at være grundtvigsk og heller ikke at være med i en valgmenighed.

Som et billede på det, vil jeg fortælle om et af de menighedsrådsmøder, hvor vi har et tema, som vi giver ekstra tid. Vi skulle tale om gudstjenesten.

Men hvordan gør man det? Nogle vil måske sige: 'det er præstens gebet', andre vil sige: 'det sørger præsten og vores musikere og gode ansatte for'. Og det er jo ikke forkert at tænke sådan.

Der er bare en anden vinkel også: Nemlig: hvad ønsker man som menighed af en gudstjeneste?

Og i det øjeblik vi går ind i det felt, så skal hver enkelt jo til at tænke: 'Ja, hvad er vigtigt for mig?

Hvad siger mig ikke så meget? Og hvornår kommer jeg til gudstjeneste? Må jeg sige noget, hvis jeg ikke kommer så tit? Hvad i en gudstjeneste er vigtig for mig? Og hvad kan jeg se er vigtigt for andre, men som for mig selv ikke betyder så meget? '

Vi skulle forholde os til, hvad en gudstjeneste er, - men jo fra forskellige synsvinkler. Og med et ønske om, at der blev plads til alles synspunkter.

Det, som jeg bagefter gik og glædede mig over, det var den ærlighed, der opstod bordet rundt, ved de to runder som samtalen foregik som. Det, at man frit f.x. ku' sige: "det med nadver, det betyder ikke så meget for mig". Eller: "jeg kan bedst lide den nadver, hvor vi knæler" – "jeg kan bedst lide den, hvor vi går." "Søndag kl 10 det duer ikke i min familie, men TEMA kl. 16.30 gør." "for mig er fællesskabet og det at synge sammen vigtigt". "vigtigt at prædikenerne handler om vores liv".

Og der var mere.

Jeg nævner det som et udtryk for, at vi er forskellige; men også fordi der er en tillid her til, at vi kan tale om den slags ting; for der er jo tabu ved at tale om man går til gudstjeneste eller ej.

Vi er forskellige. I alder, vilkår og interesser.

Det præger selvfølgelig min tilgang til arbejdet; til gudstjenesterne og til det daglige.

Som præst er jeg optaget af at nå ud og nå rundt; men med den risiko, at jeg ikke ved, om det lykkes. Ja, de blinde punkter, - som man jo ikke kan se. Hvis ikke nogen taler om dem.

Og jeg ved, at i menighedsrådet har man samme ønske om at nå ud og nå rundt, - men også deler den bekymring, om vi gør det godt nok? Om der er noget, vi ikke ser? Om der er noget, vi overser? Noget vi "misser", mens vi er optaget af noget andet.

Og med det som baggrund kan jeg sige lidt om det konkrete:

Vi har fra september sat ekstra kræfter og tid ind på samarbejdet med de fire friskoler -efter corona, som Anne Grete nævnte. Både de og vi savnede simpelthen kontakten med hinanden og at tale sammen om, hvad det vil sige at være grundtvigsk friskole og valgmenighed nu. Det, der overraskede og glædede Anne Grete og jeg, det var, at friskolernes ledere og forpersoner blev ved med at tale om, hvor vigtigt samarbejdet med os er. Og vi synes jo, at vi ikke kan undvære

kontakten med dem; samarbejdet med friskolerne giver liv og inspiration til os, - selv om det ikke specielt giver medlemmer.

Derfor er vi i gang igen med de årlige møder med et oplæg og samtaler i grupper, - hvor vi skiftes til at besøge hinanden. Vi havde Anne Marie Pahuus den 7. marts på Højby friskole.

Jeg har igen samtalegrupper for børn i skilsmissefamilier, - og tværfagligt samarbejde med forskellige lærere. Siden efteråret har jeg været på besøg hos alle til et lærermøde, for at præsentere muligheder for forskelligt samarbejde, -og at de kan besøge kirken med en klasse. I fremtiden kan det være at Carl-Aage og jeg kan tilbyde musik-sang-ting her i kirken til skolerne - og vise vores nye glaskunst.

Der er 3, der konfirmeres i år. Men hvor mange konfirmander, vi får næste år, det er jeg meget i tvivl om.

Så har vi fået Svend Brinkmann til at komme i valgmenigheden den 2.oktober, og det er et tilbud, også med tanke på friskolernes lærere og forældre; det bliver med billetsalg, - for at styre logistikken.

Marlene vil sige mere om Odense Friskole om lidt, for hun er vores repræsentant i bestyrelsen.

Vi er forskellige i den her valgmenighed. Og nogle kommer til noget, og andre til noget andet og nogle til det meste; - det kan vi se, os der er her til det hele.

Når det er for børnefamilier, som Romeo og Julie med Camilla Sibani med spisning, eller Julekrybbeværkstedet, så er vi omkr. 50. Når vi har fælles foredrag her med Højskoleforeningen, så er vi omkring 15 fra valgmenigheden. Til fyraftenssang og til gå-gåturene kommer der en del fra valgmenigheden, som sjældent kommer til andet. Bl.a. derfor holder jeg fast ved de to ting.

Til gudstjenesterne kl. 10 og til TEMAgudstjenesterne er vi mellem 30 – 55.

Så vi er en menighed, men vi ser ikke altid hinanden, fordi vi kommer til noget forskelligt, -eller kun kommer en gang imellem.

Der er mange, der har spurgt efter en samtaleaften, hvor man kan tale med andre om noget, der har med kristendom at gøre. Det bliver den 18.april: Ufærdige samtaler. Et lille ad hoc-udvalg står for det. Det bliver en aften for at lære nyt, og med en form, som gør det let at få talt sammen; gør det let at lade andre få ordet, gør det let selv at sige noget. Og den første aften beslutter vi sammen, hvad indholdet så skal være næste gang og hvad vi kunne læse inden f.x.

Til sidst: jeg havde jo studieorlov i 10 uger henover sommeren. Og det var som at være studerende igen- altså være en nørd. Planlagt at læse dét og dét, men så sendte hver bog mig videre til en bog, jeg ikke havde tænkt på. Og på den måde fik jeg læst det dobbelte af, hvad jeg havde tænkt. Og da meget af det var som lydbog, så fik jeg også gået mange og lange ture. Og malet plankeværk. Halvdelen af tiden gik med forfatteren Jon Kalman Stefanssons værker. Og den anden halvdel var nyere filosofi, især Simone Weil og Iris Murdoch. Det at kunne fordybe sig – uden lige at vide hvad det skal bruges til – og uden at skulle stå til regnskab en-til- en, - det giver inspiration til det lange træk. Uden at man kan sige præcist hvorfor og hvordan. Og så hørte jeg musik!

TAK for jeres opbakning og mange praktiske gøremål i forbindelse med min orlov.

Inden jeg slutter, vil jeg sige lidt om vores medlemstal. Og det tør jeg gøre, netop fordi jeg synes, vi har en tillid til hinanden. Som I hørte fra Anne Grete, så daler det. Der kommer nogen ind hvert år, -men der går flere ud, enten fordi de dør eller flytter, eller noget tredje.

Det kan være rigtig svært at tale om, - for kan vi gøre noget? Og hvad skal vi gøre?

Vi skal gøre noget, synes jeg, selv om vi ikke økonomisk er presset. Men for fremtidens skyld. Og for at være et attraktivt sted, når I på et tidspunkt skal søge en ny præst.

Af og til vender vi medlemstallet i menighedsrådet; men til i aften har jeg tænkt, om ikke vi skal have lidt hjælp. Måske en lille gruppe, udenfor menighedsrådet, der tør tænke med og undersøge lidt. Hvem bliver medlemmer f.x.? hvordan har de hørt om os? Og hvad kan de godt lide ved det her sted, - altså få spurgt nogle af de nyere medlemmer. Og også få spurgt de gamle medlemmer: er der noget, I savner?

For som jeg sagde i begyndelsen: jeg og vi kan have blinde pletter.

Og det kan være tungt som menighedsråd og præst, hvis ansvaret for medlemstallet ligger på os. Og underligt for jer, hvis ikke vi tør tale om det.

Til sidst vil jeg sige tak!

til jer i valgmenigheden og til menighedsrådet og til jer andre ansatte. For der er en stemning af godhed og velvilje. Af tillid.